

A partir d'ara

Escric això el 12 de setembre, l'endemà d'haver participat, a Barcelona, al costat de centenars de milers de catalans -entre els quals m'imagino que hi havia molts lectors d'aquest diari?, en un dels esdeveniments més espectaculars i incontestables que s'hagin dut a terme mai per reclamar el dret legítim d'un poble a triar democràticament el seu futur. La sensació que es respirava és que una societat capaç d'organitzar-se, de manera ordenada i sense aldarulls, d'arreglar-se disciplinadament, posant-se cadascú en el seu tram, en la seva franja segons el color de la samarreta... és una societat capaç d'aconseguir allò que es proposi. I més si el que pretén no és altra cosa que poder marcar-se lliurement el camí com a poble. Qui ens havia de dir, fa uns anys, que en una manifestació sobiranista ens avindríem -convençuts, però no pas abduïts? a col·locar-nos en un tram concret de la Gran Via o de la Diagonal, en una franja determinada i amb una samarreta groga o roja... i que centenars de milers de catalans farien com nosaltres, cadascun en el seu lloc corresponent?

També s'hi respirava il·lusió, optimisme... i, especialment, la sensació que estàvem vivint l'última manifestació històrica de caràcter multitudinari que hi ha d'haver a Catalunya, si més no, fins que siguem independents. No pot ser d'una altra manera. Allà n'èrem molts que no ens considerem, ni de bon tros, activistes polítics ni, fins fa quatre anys, havíem sortit al carrer gaires vegades per reclamar els nostres drets. És el quart cop que, en aquests anys, molts catalans hem participat, engrescats, en una jornada reivindicativa multitudinària. El cinqué, si hi afegim el Concert per la Llibertat que va tenir lloc al Camp Nou a finals de juny de 2013. A partir d'ara s'han de moure fitxes en altres esferes, que no vol dir que s'hagi de deixar d'actuar. En aquesta mena d'actes que pretenen aplegar grans quantitats del gent ja no queda res per demostrar. Ho hem donat tot, per fer-nos sentir a casa nostra i, sobretot, per arribar més enllà de Madrid, on ja sabem que faran veure que no ens senten, diran que tot plegat respon a la dèria d'un líder, s'aferraran a un marc legal sense adonar-se que, quan no atén el clam majoritari d'un poble, la legalitat deixa de ser legítima, i tornaran a airejar aquella entelèquia tronada que anomenen "majoria silenciosa" i a dir, amb una miopia deliberada, que ha començat el declivi de l'independentisme.

Qui ens ha volgut sentir, doncs, ja ho ha fet. I segur que molta gent, arreu del món, ha pres bona nota del que està passant a Catalunya. En un entorn normal, la propera manifestació hauria de ser la més estrictament democràtica i per tant, també, la més multitudinària de totes: anar a votar.